

Arrest

nr. 202 051 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 12 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 19 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 juli 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 12 december 2017, nr. X).

Het arrest is gemotiveerd als volgt:

“3. Beoordeling van de zaak

3.1. Artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd :

(...)

om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;”

Artikel 49, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als vluchteling in de zin van deze wet wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk toegelaten:

(...)

de vreemdeling die, nadat hij als vluchteling werd erkend terwijl hij zich op het grondgebied bevond van een andere Staat, verdragsluitende partij bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, door de minister of diens gemachtigde tot verblijf of vestiging in het Rijk is toegelaten, op voorwaarde dat zijn hoedanigheid van vluchteling bevestigd wordt door de overheid bedoeld in 2° of 3°.”

Artikel 93, eerste lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingenwet (waarop verzoekster doelt waar zij verwijst naar het “Verblijfsbesluit”) legt voorwaarden op waaraan een vreemdeling die de bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling wenst te vragen moet voldoen.

Hoe de voormelde artikelen in casu van toepassing zouden kunnen zijn en zouden kunnen zijn geschonden, kan, te meer nu verzoekster op generlei wijze aantoont dat zij in Zambia nog steeds zou beschikken over de vluchtelingenstatus en uit het dossier evenmin blijkt dat zij om de bevestiging van deze status zou hebben gevraagd, niet worden ingezien.

3.2. Waar verzoekster stelt dat zij wenst te worden gehoord om onduidelijkheden die naar aanleiding van haar vorige gehoren zouden zijn gerezen recht te zetten, dient voorts te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Verzoekster had overeenkomstig deze bepaling de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift eventuele onduidelijkheden recht te zetten.

Overeenkomstig het tweede lid van voornoemd artikel mogen verzoekster en haar advocaat daarnaast hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Verzoekster is ter terechtzitting in persoon verschenen, werd gehoord in aanwezigheid van een tolk Engels en werd bijgestaan door haar advocaat. Aldus genoot zij de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te formuleren. Over de eerdere gehoren of eventuele onduidelijkheden formuleerde zij echter geen bijkomende opmerkingen.

3.3. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>) zal worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekster met de algemene bewering dat zij de indruk heeft dat zij naar aanleiding van de afgelegde verklaringen in het kader van haar vorige gehoren door beide

instanties verkeerd begrepen werd, zonder deze bewering ook maar enigszins te concretiseren of te onderbouwen, hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de inhoud van de in het administratief dossier opgenomen gehoorverslagen, noch aan de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing.

Met haar verwijzing naar artikel 17 PR CGVS kan verzoekster evenmin concreet afbreuk doen aan de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. Dat zij met een aantal tegenstrijdigheden niet zou zijn geconfronteerd, doet namelijk geen afbreuk aan het bestaan van deze tegenstrijdigheden. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk en verzoekster kan niet verwachten dat het CGVS tijdens het gehoor al overgaat tot het onderzoek en de vergelijking van alle verklaringen. Anderzijds is verzoekster de enige, minstens de best geplaatste persoon, die kan weten wat zij eerder heeft verklaard, zeker als haar verklaringen op waar gebeurde feiten berusten. Artikel 17, § 2 PR CGVS voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Daarenboven is het niet ernstig van verzoekster om verweerder te verwijten dat de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens deze tegenstrijdigheden niet minimaal nader duidt, terwijl in onderhavig verzoekschrift kan verwacht worden dat verzoeker duidelijk toelicht waarom zij meent dat deze rechtsregel wordt geschonden.

3.7. Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar Rwanda omwille van twee redenen. Ten eerste zou zij niet kunnen terugkeren omwille van haar band met en problemen omwille van C. M.. Ten tweede zou zij niet kunnen terugkeren omwille van haar lesbische geaardheid.

Nog los van de vraag naar eventuele onduidelijkheden over haar statuut en dit van haar familieleden in Zambia en naar het al dan niet geloofwaardige karakter van haar verklaarde verwantschapsband met C. M., blijkt ten aanzien van de eerste reden, met name de band met en problemen omwille van C. M., dat de geloofwaardigheid van de hieraan gekoppelde vrees van verzoekster op fundamentele wijze wordt ondergraven door het aan haar afgeleverde paspoort. Indien zowel verzoekster zelf als haar familieleden bij een terugkeer naar Rwanda vervolging zouden riskeren omwille van hun band met voormeld persoon, was het, zoals terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat verzoekers broer zich tot de Rwandese autoriteiten zou wenden om een paspoort voor verzoekster te bekomen. Indien de aangehaalde vrees ten aanzien van de autoriteiten zou stroken met de werkelijkheid, hield het logischerwijze immers ook voor haar broer een risico in om in contact te treden met de Rwandese autoriteiten. Dat deze autoriteiten vervolgens ook probleemloos een paspoort uitreikten op naam van verzoekster, kan evenmin worden gerijmd met haar verklaarde vrees ten aanzien van deze autoriteiten en duidt erop dat deze autoriteiten haar niet viseren en niet wensen te vervolgen en verzoekster zelf niet in de negatieve aandacht staat van de Rwandese autoriteiten.

3.8. De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring als zou zij ingevolge haar band met C. M. enige vrees voor vervolging dienen te koesteren wordt verder ondermijnd door haar verregaande onwetendheid en gebrek aan interesse omtrent de context waarin haar familie ingevolge de problemen van deze persoon diende te vluchten.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt in dit kader dat verzoekster ondermaats bekend is met deze context. De redenen die hiervoor worden opgegeven, met name dat haar moeder haar niet veel vertelde omdat het risico zogenaamd te groot was, kan niet overtuigen gezien verzoekster in Zambia inwoonde bij haar moeder tot aan haar vertrek naar België in 2015 toen verzoekster reeds 28 jaar was. Dat haar moeder haar in al die jaren nooit terdege zou hebben ingelicht over de context van hun vlucht uit Rwanda, dat dit onderwerp nooit is opgekomen komt voor als strijdig met haar beweerdelijk vluchtelingenstatus. Verder bleek verzoekster, ondanks dat zij met haar zus wel sprak over haar eigen vluchtedenen, ondanks dat haar zus haar ticket naar België boekte en ondanks dat haar zus haar aanraadde om asiel aan te vragen, niet te weten waarom haar zus in 2004 om asiel verzocht in België.

Dat haar zus hierover niet wenste te spreken kan dit niet verklaren en roept eerder vragen op over de redenen van deze zus om naar België te komen. Het is gelet op het voorgaande immers geheel niet aannemelijk dat haar zus haar niet zou inlichten over elementen die dienstig konden zijn voor haar asielaanvraag. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoekster, als volwassen vrouw, dit zomaar zou accepteren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4).

Verder kan worden opgemerkt dat het gelet op de verklaarde vrees niet plausibel is dat verzoeksters moeder, zoals weldegelijk blijkt uit verzoeksters verklaringen (ibid., p.5), sedert zij Rwanda verlieten in 2002 geen pogingen meer ondernam om meer nieuws te verkrijgen over verzoeksters vader. Indien verzoekster en haar familieleden (waaronder haar moeder) werkelijk problemen vreesden ingevolge hun

band met C. M., mocht immers worden verwacht dat verzoeksters moeder er alles aan zou doen om zich op de hoogte te stellen omtrent de evolutie van hun problemen en hun situatie.

3.9. Voorts wist verzoekster niet en liet zij na om zelfs maar te vragen of haar oom in Frankrijk, nochtans de broer van haar vader, nog contact had met haar vader (*ibid.*, p.8). Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet om zelfs maar aan haar oom te vragen of deze nog contact had met haar vader getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees. Verzoekster heeft hiervoor geen aannemelijke verklaring.

Eveneens blijkt uit de motieven en informatie in de bestreden beslissing dat verzoekster kennelijk onwetend was inzake C. M., en dit ondanks dat zij met een eenvoudige zoekopdracht in google op de hoogte had kunnen komen van diens voormalige functie, partij, beroep en wandaden. Andermaal blijkt hieruit een dermate verregaand gebrek aan interesse voor haar vermeende problemen en vrees dat aan deze problemen en vrees geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande klemmt te meer nu blijkt uit de verklaringen van verzoekster, zoals deze met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het beroep van haar moeder als griffier en hun beweerde verhuis in de oorlog. Eveneens blijkt hieruit dat verzoekster, doordat zij eerst trachtte te verdoezelen dat haar moeder ook na de oorlog nog jarenlang voor de Rwandese overheid werkte, tegenstrijdige verklaringen aflegde over het beroep van haar moeder als lerares in een staatsschool in Rwanda tot zij het land verlieten in 2002. Dat verzoekster en haar familieleden vervolging riskeerden vanwege het Rwandese regime kan, gelet op het feit dat verzoeksters moeder na de oorlog nog jarenlang een job kreeg vanwege dit regime, geenszins ernstig worden genomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan de vervolging die verzoekster in Rwanda beweert te vrezen omwille van haar band met C. M.

3.10. Als tweede reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Rwanda, haalde verzoekster haar lesbische geaardheid aan.

Daarbij kan vooreerst worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van de verklaring dat zij omwille van haar geaardheid vervolging zou vrezen in Rwanda wordt ondergraven doordat zij het nodig achtte om de hoger ongeloofwaardig bevonden vrees ten gevolge van haar band met C. M. aan te halen.

Waar verzoekster stelt dat zij maar kan uitdrukken wat zij voelt en wie zij is en waar zij erop wijst dat het onmogelijk is om enige vorm van bewijsstukken voor te leggen over haar geaardheid, kan zij worden bijgetreden doch dient te worden opgemerkt dat geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens, de ontdekking ervan een persoonlijk proces is en deze geaardheid niet gemakkelijk op een objectieve wijze kan worden bewezen, het aan de asielzoekster toekomt om haar beweerde lesbische geaardheid aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoekster afkomstig is. Daarbij mag van de asielzoekster worden verwacht dat zij omtrent de ontdekking en de beleving van haar geaardheid uitgebreide, doorleefde en coherente verklaringen aflegt.

In dit kader blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing vooreerst genoegzaam dat verzoekster wanneer het over de ontdekking van haar eigen geaardheid ging niet verder geraakte dan het geven van geconstrueerde verklaringen waaruit een hoge mate van opzoekingswerk blijkt, eerder dan dat zij verklaringen aflegde over iets wat zij zelf zou hebben meegemaakt of beleefd. Tevens blijkt hieruit dat zij de ontdekking van haar geaardheid op 12-jarige leeftijd omschreef op een opmerkelijke wijze en daarbij erg rationele en beschouwende bedenkingen gaf die niet aansluiten bij de leefwereld van een kind van 12 jaar dat (in zoverre zij zich op die leeftijd al kan realiseren) haar ontluikende geaardheid afwijkt van de heersende norm in haar omgeving. Verder bleek verzoekster niet op overtuigende wijze te kunnen antwoorden wanneer zij ondervraagd werd over haar gevoelens bij de vaststelling dat zij zich aangetrokken voelde tot vrouwen en strookten haar verklaringen daarbij niet met de te verwachten impact die het besef dat de maatschappij haar geaardheid nooit zou aanvaarden had op haar persoonlijke aanvaardingsproces.

Eveneens blijkt dat zij, wanneer hierover werd doorgevraagd, enkel op een erg algemene manier kon antwoorden, zonder daarbij enige duidelijke link te kunnen leggen met haar eigen, specifieke gevoelsleven, alsmede dat zij vreemde verklaringen aflegde en steevast verviel in een verwijzing naar de maatschappij en naar de – uitgesproken negatieve – literatuur die zij opzocht over homoseksualiteit. Verzoekster voert ter weerlegging van de veelheid aan concrete vaststellingen die aangaande het voormelde zijn opgenomen in de bestreden beslissing niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich immers tot de (herhaling van de) louter algemene verklaringen dat het voor haar normaal is homoseksueel te zijn en dat zij reeds sinds lange tijd dit gevoel kent, tot een algemene verwijzing naar het ogenblik waarop het ontdekken van de geaardheid kan geschieden en tot een loutere betwisting van de conclusies die het CGVS aan haar verklaringen verbindt. Hiermee doet zij hoegenaamd geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan doorleefdheid van haar eigen, concrete gezegden en de vaststelling dat verzoekster beschouwingen geeft die uit literatuur komen en niet uit de leefwereld van een jong kind en opgroeiende tiener.

Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt dat zij ook in haar verklaringen over haar beleving van haar geaardheid in België haar opmerkelijke loskoppeling van haar eigen persoon en de maatschappij waarin zij leeft verderzet, dat zij omtrent deze beleving intern tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat zij ook op dit vlak eigenlijk geen interesse vertoonde in haar eigen beweerde geaardheid en vooral blij gaf van theoretische kennis, uit gesolliciteerde en opportunistische redenen. De motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat uit haar verklaringen, zoals met reden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekster evenmin bij machte bleek om overtuigende verklaringen af te leggen over haar beweerde jarenlange dubbelleven als lesbienne in Zambia, bijzonder algemeen bleef over haar nochtans erg specifieke situatie, verviel in oppervlakkige verklaringen en opnieuw alles van zich afschoof naar de maatschappij en naar haar partner. Voorts blijkt hieruit dat zij, wanneer zij later nogmaals de kans kreeg om hierover uitleg te verschaffen, overging tot het afleggen van vage en ontwijkende verklaringen. Verder kan hieruit worden afgeleid dat zij, wanneer zij andermaal de kans kreeg om haar specifieke situatie uit de doeken te doen, niet bleek te beseffen dat het om een periode van jaren ging en op geen enkel moment een concreet voorbeeld of gevoel kon weergeven. De verklaringen die verzoeker in het kader van het voorgaande aflegde zijn dermate vaag dat zij onaannemelijk zijn. Verzoekster voert ter weerlegging van het voorgaande geen dienstige argumenten aan. Integendeel valt het op dat zij in dit kader ook in het verzoekschrift vervalt in algemeenheden, waar zij aangeeft: "In haar relatie met S. voelde verzoekster goed aan dat beide homoseksueel waren en zij stelde zich daar geen vragen bij. (...) Gelet op de homofobe context, was het haast onmogelijk is voor verzoekster om enige uiting te geven aan haar identiteit. Een homofobe omgeving sluit ten andere de beleving van de homoseksuele geaardheid niet uit." Andermaal slaagt verzoekster er niet in op om een doorleefde en concrete wijze duiding te verstrekken bij het dubbelleven dat zij jarenlang beweert te hebben geleefd.

Verder blijkt uit de gezegden van verzoekster die met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoekster ook over haar nochtans jarenlange relatie met S. erg oppervlakkig bleef. Tevens blijkt hieruit dat verzoekster over het einde van haar relatie met Samantha tegenstrijdige verklaringen aflegde, alsmede dat uit haar verklaringen in dit kader bleek dat haar opportunisme de bovenhand nam op haar voorgehouden gevoelens voor S. Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan de hieromtrent gedane vaststellingen.

Waar zij poneert dat verweerder dient toe te geven dat zij over haar gevoelens voor S. kon praten, vormt dit immers een loutere bewering en manifeste miskenning van de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. Hiermee doet zij aan de inhoud van deze motieven geenszins afbreuk.

3.11. Eveneens doen de documenten die verzoekster neerlegde en de verklaringen die zij hieromtrent aflegde op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde geaardheid, relatie en problemen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Over het attest voor uw tewerkstelling in de Yucai school in Zambia, kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u hier ook erg tegenstrijdig over bent, zo stelt u eerst dat u leerkracht bent tot u naar België komt, in augustus 2015 (CGVS p. 10) en beweert u verderop dat u het bent van januari '14 tot u ontslagen wordt omdat ze begin 2015 uw seksualiteit te weten komen (CGVS p. 22). Bovendien blijkt de brief met uw resultaten van het eindexamen van de Master in Population Studies uit 2014, gedateerd op 19.10.2015 (zie administratief dossier), dus bijna een jaar na de beweerde vervolging door de

universiteitspolitie, in november 2014 (CGVS pP 23-24). Dit is opmerkelijk te noemen, omdat men niet zou verwachten dat een universiteit die iemand vervolgt omwille van haar seksuele geaardheid, dezelfde persoon bijna een jaar later examenresultaten zou bezorgen.” Verzoekster laat deze motieven ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

De geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden geaardheid, problemen en vrees wordt nog verder ondermijnd door haar incoherente verklaringen over de contacten met haar familie. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekster, hoewel zij beweerde dat zij omwille van haar beweerde lesbische geaardheid geen contact meer had met haar familie en niet wist waarover haar zus met haar familieleden praatte, plots wel op de hoogte bleek van hun huidige statuut in Zambia en de bezorgdheden hieromtrent.

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing dat verzoekster ook betreffende de situatie in Rwanda voor personen met een lesbische geaardheid onwetendheid tentoonspreidde en een gebrek aan interesse vertoonde. Zij wist niet wat president Kagame openlijk verklaarde over homoseksualiteit, kende geen Rwandese LGBT-organisaties, kon slechts erg algemeen praten over de praktijken ten aanzien van homoseksuelen in Rwanda en bleek geen concrete zaken te volgen. Gezien verzoekster beweerde in Rwanda vervolging te vrezen als lesbienne, is het geenszins onredelijk om te verwachten dat zij beter zou hebben geïnformeerd en op de hoogte zou zijn van de situatie voor lesbiennes aldaar. Dat zij hier in gebreke bleef, getuigt van desinteresse voor haar voorgehouden situatie. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat zij het niet nuttig achtte om de noodzakelijkheid van vertrek uit Rwanda om deze redenen te onderzoeken.

Gelet op het voorgaande, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoeksters vermeende lesbische geaardheid, relatie en problemen, noch aan de vrees die zij ingevolge hiervan beweert te koesteren bij een terugkeer naar Rwanda.

3.12. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Rwanda een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De in de map ‘documenten’ in het administratief dossier opgenomen documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Uit de medische attesten blijkt slechts dat bij verzoekster een minimale discussbulging op niveau L5-S1 werd vastgesteld. Nergens in deze medische attesten wordt aangegeven waaraan deze aandoening te wijten zou (kunnen) zijn. Evenmin wordt enige uitspraak gedaan over een mogelijk causaal verband tussen deze aandoening en verzoeksters voorgehouden problemen. Dat verzoeksters aandoening zou voortspuiten uit de hoger ongeloofwaardig bevonden geaardheid en problemen, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit de foto's waarop verzoekster wordt afgebeeld met een andere persoon kan niet worden afgeleid wie deze persoon is, noch welke de band tussen verzoekster en deze persoon is. Deze foto's kunnen gelet op hetgeen hierop wordt afgebeeld aldus in het geheel geen bewijs vormen voor verzoeksters beweerde lesbische geaardheid en relatie.

De overige documenten kunnen hoogstens een indicatie vormen voor verzoeksters identiteit, haar verblijf in en reisweg vanuit Zambia en haar (studie)loopbaan in Zambia en België. Zij bevatten echter geen gegevens die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk kunnen doen.

3.13. De kopieën van vluchtelingenkaarten die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 4) en neerlegt ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kunnen hoogstens aantonen dat verzoekster en haar moeder in Zambia hebben verbleven en er beschikten over voormelde kaarten. Uit deze stukken blijkt niet dat verzoekster heden in Zambia nog beschikt over de vluchtelingenstatus, noch kan hieruit blijken dat ze niet langer over een verblijfstatuut zou beschikken in Zambia. Bovendien heeft verzoekster zelf gemeend dat ze haar Rwandese autoriteiten niet diende te vrezen nu ze met hun administratieve steun en reisdocument naar België kwam. De Raad verwijst naar het UNHCR, “Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees” van december 2011, waar wordt toegelicht dat wanneer een vluchteling een aanvraag indient tot het bekomen van een paspoort of een hernieuwing ervan en hij dit ook daadwerkelijk verkrijgt, verondersteld wordt – tot bewijs van het tegendeel – dat hij de intentie heeft om zich opnieuw te beroepen op de bescherming van het land van zijn nationaliteit, en dat het verkrijgen van een nationaal paspoort met het oog op terugkeer in principe inhoudt dat de betrokkene ophoudt vluchteling te zijn

zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève. Verzoekster kan dan ook niet langer stellen dat de vaststelling dat zij reeds bescherming in Zambia genoot een belangrijk element is "dat door verweerder wordt genegeerd. Verzoekster meent dat verweerder niet een individueel onderzoek te voeren conform artikelen 49, § 1, 6° en 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet". Verzoekster heeft immers zelf vrijwillig een eind gesteld aan haar internationale bescherming door zich opnieuw onder de bescherming te plaatsen van haar nationale overheden. Voorts bevatten deze stukken geen elementen die anderszins afbreuk zouden kunnen doen aan voormelde vaststellingen inzake de gegrondheid van haar in België ingeroepen asielmotieven.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.15. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Met de blote, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering dat een terugkeer naar Rwanda bij haar een zodanige psychologische ontredde-ning zou teweeg brengen dat dit een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, kan verzoekster voor het overige geheel niet volstaan om in haar hoofde het bestaan van een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad kan evenmin inzien waarom verzoeksters wel ontredde-nd zou zijn om terug te gaan naar Rwanda, haar land van herkomst of eventueel naar Zambia het land waar haar moeder woont, waar ze is opgegroeid en naar de universiteit ging en waar ze steeds een verblijfsvergunning had –immers verzoeksters asielrelaas is ongeloofwaardig-, maar niet ontredde-nd is om naar een vreemd land in Europa te komen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus aan haar te worden ontzegd.

Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

1.3. Op 9 februari 2018 werd verzoekster overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

1.4. Op 12 februari 2018 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 12 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster op 12 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 12/02/2018
Overdracht CGVS: 16/02/2018

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

Terwijl u in het Centrum voor Illegalen Brugge verblijft, wordt u gehoord door een medewerker van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) via videoconferentie op 1 maart 2018 van 14u05 tot 15u43. Uw advocaat meester Karemera is hierbij aanwezig vanaf 14u17 tot het einde van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U beweert over de Rwandese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Rwezamenyo op 16 april 1987. U vraagt een eerste maal asiel aan in België op 19 augustus 2015, waarbij u de volgende zaken inroept; Wanneer de oorlog uitbreekt verhuizen jullie naar Butare. Uw vader C. M. is de directeur van

een melkbedrijf en een gekend lid van een niet nader door u gepreciseerde oppositiepartij. Uw moeder G. N. is de griffier van de Cour d'Appel van Butare. Sinds de oorlog heeft u uw vader niet meer gezien. U verhuist naar het Gikongoro-district, eerst naar een vluchtelingenkamp en later naar het dorpje Gititi. Daar heeft uw moeder, via een vriendin, een job als lerares in een staatsschool, waar u tevens school loopt. Wanneer u twaalf bent heeft u gevoelens voor meisjes, maar u besluit af te wachten wat deze inhouden en te zien of het een inclinatie dan wel een fase is. In 2002 verlaten jullie Rwanda, wanneer u vijftien bent, omdat de overheid uw vader en zijn familie zoekt en wil vermoorden. Jullie wonen er eerst in Lusaka, dan in Livingstone, dan studeert u in Lusaka. Uw moeder vraagt er asiel en jullie krijgen een vluchtelingenstatuut. In 2004 komt uw zus M. (OV nr. (...) – CG nr. (...)), die niet met u opgroeide, naar België, waar ze asiel aanvraagt, u weet hier niets over. Uw zus heeft ondertussen de Belgische nationaliteit. In Zambia zoekt u informatie over homoseksualiteit op in de schoolbibliotheek, u leest er over Zambia als christelijke natie en hoe deze homoseksualiteit veroordeelt. Hierop maakt u de klik en beseft u homoseksueel te zijn. Wanneer u in 2007 naar de universiteit in Lusaka gaat ontmoet u S. C., na een jaar ongeveer beginnen jullie een relatie, jullie zijn altijd discreet en weten dat het nooit iets echt en openbaar kan worden. Tegelijk leidt u een dubbelleven met ene P. N. In 2011 regelt uw broer M. M. die in Zuid-Afrika woont, een Rwandees paspoort voor u, via de ambassade aldaar. In januari 2014 wordt u leerkracht in Lusaka, dit terwijl u nog uw master afwerkt. In november 2014 ziet P. berichtjes van S. op uw smartphone, hij wordt erg kwaad, u keert terug naar uw kamer op de campus, maar de universiteitspolitie komt langs. U wordt bedreigd met arrestatie en uitgescholden voor homoseksuele buitenlander. Omdat u bang bent om 10 à 15 jaar in de gevangenis te belanden, koopt u de politie om en ze laten u gaan. Terug op uw kamer hoort u dat uw roommate er over praat, met u lacht en stelt dat ze u niet gaat beschermen, gezien dat ook strafbaar is. U besluit in Lusaka te blijven tot het einde van het trimester. Wanneer u naar uw familie in Livingstone gaat, zijn uw moeder, uw zus en uw broer kwaad. P. moet het aan iedereen verteld hebben. Uw familie is kwaad, ze hebben al zo veel meegemaakt in Rwanda en zullen nu in de problemen komen door u, als buitenlanders zonder papieren in Zambia. Ze vragen u het te verbergen of weg te gaan, u wilt het niet meer verbergen dus na twee dagen gaat u terug naar Lusaka. Op de school waar u les geeft ontdekken ze begin 2015 uw seksuele geaardheid, daar wordt u ontslagen. In Lusaka komt de politie terug naar uw kamer op de campus, ze bedreigen u met deportatie, een agent betast u, u duwt hem weg, hij duwt u terug en u bezeert uw rug, maar ze laten u gaan. Wanneer u in de problemen komt, breekt u uw relatie met S. af, om haar te beschermen, u zoekt nooit meer contact met haar. U duikt onder bij een vriendin, Sy., van januari tot augustus 2015. In mei appliqueert u voor een Schengenvizum bij de Zweedse ambassade, u gaat weg wanneer u het visum verkrijgt. Op 12 augustus 2015 vertrekt u met het vliegtuig vanuit Livingstone en reist u via Johannesburg, Zuid-Afrika en München, Duitsland naar Brussel. Eens in België praat u, openlijk, met uw zus M. over uw seksualiteit, zij spoort u aan asiel aan te vragen omdat u in België vrij kan leven, dit doet u dan ook, in België informeert u zich enkel over homoseksualiteit, u heeft andere prioriteiten, zoals werken. Het CGVS neemt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 7 juli 2017, deze wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 12 december 2017. Op 9 februari 2018 wordt u krijgt u een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt u vastgezet in het Centrum voor Illegalen in Brugge, op 12 februari 2017 dient u een tweede maal asiel in, hierbij beroept u zich op dezelfde feiten en geeft u aan dat u op een lijst van de Rwandese Inlichtingendienst staat omdat u, in Lusaka, Zambia, soms discussieert over het Rwandese Regime. Tevens geeft u aan dat uw vader, C. M. nog steeds gezocht wordt omwille van verdachtmaking als "genocidaire" en er in 2012 nog een arrestatiebevel tegen hem uitgeschreven wordt in Rwanda, dat uw neef M. T. in handen krijgt in Kigali. U bent tevens lid van Brusselse afdeling van de Rwandese oppositiepartij Rwandan National Congres (RNC) sinds 3 februari 2018, u gaat dan naar één officiële meeting en betaalt 50 euro lidgeld. U heeft nog geen lidkaart, maar gezien uw naam in de database van de RNC staat, stelt u dat de Rwandese autoriteiten op de hoogte zijn van uw engagement.

In het kader van uw tweede asielaanvraag dient u de volgende documenten in; "Summary of the Court Hearing – Inshamake Y'uko Urubanza R.P. 28/2/2001, dd. 18.02.2002 / 29.01.2008, Interpol – Inyenyeri News dd. 11.11.2015, "RNC-Umushinga W'Umuryango-Nyarwanda", "University of Zambia – Your sexual orientation – HOMOSEXUALITY Dean of Students Moffati Moyo" dd. 10.12.2014, dossier "Lionel Richie Nishimwe" gemaakt op 01.02.2016, een kopie van "Carte d'identité" 21962 (onleesbare inhoud in eerste versie, in tweede versie met nota's van u, maar nog steeds moeilijk leesbaar), een ongetitelde, ongedateerde en niet ondertekende lijst waarop u nummer 11 bent : "M. M. A., a student at UNZA, active in activities of FDLR and she is against FPR in Zambia", "Republic of Rwanda National Public Prosecution Authority "M., C. - sur inculpations genocide" (dd. 05.11.2012), "List of People suspected of having participated in the Genocide of 1994 in Rwanda and who are abroad" nummer 43 : M., C. (ongedateerd), "Rwanda outs wanted Genocide Suspects Lists" nummer 108 : M., C.

"Redpepper.co.ug 13.03.2017", "Les mandats d'arrêts internationaux du Rwanda sur le site Interpol au 16 janvier 2008", "Police: it is an offence for people of the same sex to engage in intimate relationships Zambia" (dd. 30.01.2018), "Criminalisation of Homosexuality – Human Dignity Trust – Zambia " (dd. 25.10.2015), "SIDA – the Rights of LGBTI People in Zambia" (dd. 12.2014), "Zambia: New Zambian Constitution to Ban Homosexuality" (AllAfrica/Zambia Reports dd. 15.04.2013), "Criminological Evaluation of Gay Rights Under the Zambian Criminal Justice System" by Jean Couvaras – The University of the Zambia October 2013, " The laws of the land are very clear, homosexuality is not allowed in Zambia – Government" (dd. 01.03.2012), "Invitation Colonel Patrick Karegeya dd. 17.02.2018", "Jambonews : Two Rwandan refugees deported from Zambia" (dd. 22.2.2016), "The UNHCR's Failure to Protect their Own" (Thyblackman.com dd. 1.07.2015), "RNC – our vision for a New Rwanda", de volgende artikels van Human Rights Watch : "Rwanda Held Opposition Official's Wife Incommunicado 03.03.2017", "Opposition Activist Missing 29.09.2016", "All thieves must be Killed 31.03.2017", "Rwanda : End Attacks on Opposition Parties 10.02.2010" "Cover-Up Negates Killings 01.11.2017", Amnesty International : "Rwanda Detained pregnant wife of activist to appear in court 21.03.2017", "Actually while in prison I got harassed by RPF fanatics : Leonille Gasengayire 20.01.2018", "Rugema Ngabo Col. Tom Byabagamba and Lt Mutabazi for the last 6 month (sic), "Notice to all Rwandans in Oslo to distance themselves from snares of Rwandan embassy" (21.09.2017), "Rwanda arrests leaders of two opposition parties New Vision Uganda 07.09.2017", " Critic of Rwandan president taken from home by police Reuters 20.06.2017", "HOCA Rwanda Situation Update", "Gay Rwanda News & Reports 2003-2010 Global Gayz", "The NewTimes Homosexuality Rwanda? Yes it lives dd. 11.03.2008", "Great Lakes Post Disappearance alert! Lionel Nishimwe's Life May be in Danger 28.02.2017", "Beaten and Bruised: Daddy de Maximo" Frineandfashiontales 11.2011, "Christelijke Mutualiteit uw CM-bijdrage 2018", "Federale overheidsdienst Financiën –belasting 2017", "Ministerieel Besluit Betreffende de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften met een Vlaams studiebewijs van het hoger onderwijs – Vlaamse regering", "Arbeidsovereenkomst voor Arbeiders Bepaalde tijd EVADAM NV", "Attest van Inburgering – Agentschap Integratie en Inburgering- Vlaamse overheid 13.06.2017", "huurovereenkomst wallays – de man invest", "The Zambia Police Notice to institution" (dd. 21.11.2014), twee ontvangstbewijzen van DHL en tot slot kopies van een attest, een Franse identiteitskaart en een geboorteakte van F. B.

B. Motivering

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige asielaanvraag vooreerst grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, namelijk de band met C. M. en uw beweerde homoseksualiteit. U wordt er op gewezen dat de bewijsstandaard hoger ligt voor u in deze tweede aanvraag (CGVS p. 2), gezien uw motieven al eerder beoordeeld zijn. Daarover oordeelt de RvV immers in volheid van rechtsmacht, in haar arrest X van 12 december 2017 onder meer het volgende over uw band met C. M.; (punt 3.7, 3.8)

"Nog los van de vraag naar eventuele onduidelijkheden over haar statuut en dit van haar familieleden in Zambia en naar het al dan niet geloofwaardige karakter van haar verklaarde verwantschapsband met C. M., blijkt ten aanzien van de eerste reden, met name de band met en problemen omwille van C. M., dat de geloofwaardigheid van de hieraan gekoppelde vrees van verzoekster op fundamentele wijze wordt ondergraven door het aan haar afgeleverde paspoort. Indien zowel verzoekster zelf als haar familieleden bij een terugkeer naar Rwanda vervolging zouden riskeren omwille van hun band met voormeld persoon, was het, zoals terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat verzoekers broer zich tot de Rwandese autoriteiten zou wenden om een paspoort voor verzoekster te bekomen. Indien de aangehaalde vrees ten aanzien van de autoriteiten zou stroken met de werkelijkheid, hield het logischerwijze immers ook voor haar broer een risico in om in contact te treden met de Rwandese autoriteiten. Dat deze autoriteiten vervolgens ook probleemloos een paspoort uitreikten op naam van verzoekster, kan evenmin worden gerijmd met haar verklaarde vrees ten aanzien van deze autoriteiten en duidt erop dat deze autoriteiten haar niet viseren en niet wensen te vervolgen en verzoekster zelf niet in de negatieve aandacht staat van de Rwandese autoriteiten. 3.8. De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring als zou zij ingevolge haar band met C. M. enige vrees

voor vervolging dienen te koesteren wordt verder ondermijnd door haar verregaande onwetendheid en gebrek aan interesse omtrent de context waarin haar familie ingevolge de problemen van deze persoon diende te vluchten “.

U blijft onduidelijk en tegenstrijdig over de manier waarop u de documenten die u om uw tweede aanvraag te ondersteunen indient verkrijgt. Ook over de reden waarom u die nu pas indient en niet eerder, hierover stelt vaagweg dat u “sommige” niet heeft eerder en ze dus pas “later” heeft (CGVS p. 3). Er wordt op 7 maart 2018, na het gehoor door het CGVS, door uw raadsman, Mr. Karemera, een attest, een identiteitskaart en een geboorteakte van F. B. overgemaakt, die verklaart de jongere broer te zijn van M. C. Er kan worden opgemerkt dat uit het uittreksel uit het arrest van de RvV blijkt dat u dermate onwetend en ongeïnteresseerd bent omtrent de context waarin uw familie ingevolge van de problemen van C. M. diende te vluchten, dat -los van de geloofwaardigheid van de beweerde verwantschapsband met C. M. - geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ingevolge uw band met C. enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. De kopies van hogervermelde documenten van F. B., die beweert een jongere broer te zijn van C. M., doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de RvV. U dient verder een kopie van de “carte d'identité” van uw moeder in (zie administratief dossier). Het CGVS merkt vooreerst op dat het om een moeilijk leesbare kopie gaat en dat u de kans krijgt een betere op te sturen, u stuurt een nieuwe kopie (zie administratief dossier), met uw eigen notities bij, u schrijft er zelf bij “conjoint : M.”. Deze is bezwaarlijk goed leesbaar te noemen vooreerst en ten tweede is de bewijswaarde van dit document erg laag te noemen, vooral in combinatie met uw eigen gebrekkige kennis over de figuur van C. M. De documenten aangaande uw vader blijken – op één uitzondering na – dan ook allemaal op internet gevonden te zijn (CGVS p. 3) via uw vriendin Yvette die in Zambia is. De RvV heeft u er in haar arrest attent op gemaakt dat u met een simpele zoekopdracht in google informatie over M. C. kan vinden (punt 3.9), u wordt daar ook op gewezen, maar u stelt via google deze documenten niet gevonden te hebben, enkel een boek (CGVS p. 3). Echter u stelt in eerste instantie dat Yvette u al naar de documenten leidt in augustus 2017 en “midden 2017”, maar daarna stelt u meteen dat u ze nog niet had bij uw zitting op de RvV (CGVS pp. 3-4), terwijl de zitting op 17 oktober 2017 was (zie administratief dossier), u stelt dat u de documenten aangaande uw vader gevonden heeft in december en dan alles geprint heeft, toch toevallig gezien uw arrest in december gevelde is. Dit alles is alweer zo tegenstrijdig en vaag te noemen dat het verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Echter er zijn verdere eigenaardigheden aan verbonden. Zo stelt u in uw eerste procedure dat uw gezin vlucht uit Rwanda in 2002 omdat uw vader C. gezocht wordt (zie administratief dossier), maar blijkt in uw tweede aanvraag dat u zelf een document indient, “Summary of the Court Hearing”, uit 2002 volgens u, waarin uw vader vrijgesproken wordt (CGVS p. 4), net in het jaar dat jullie het land verlaten om deze reden. Erg opmerkelijk hierbij is dat u eerste het woord “unfortunately” gebruikt over de vrijspraak van uw eigen vader, hier op gewezen stelt u dat u “fortunately” bedoelt (CGVS p. 4). U weet bovendien niet van welke website u dit document gehaald heeft (CGVS p. 5). U dient verschillende artikels en lijsten, tevens van internet, in waarop staat dat uw vader later opnieuw gezocht wordt. U kan niet aangeven waarom C. dan vanaf 2008 (zie administratief dossier) terug gezocht wordt en in recente lijsten opduikt, u stelt gewoon de lijsten met namen gezien te hebben, een van 2008, een van 2015 en een van 2017 maar dat is het (CGVS p. 5). Alles wat u weet over C. komt dan ook niet van hem (CGVS p. 5), maar van het internet. U weet niet waar C. is sinds 1994 (CGVS p. 6), hoewel er op de documenten die u over hem indient staat dat hij in Zambia is, waar u ook resideert na 2002. Hierover stelt u vaagweg dat u denkt dat het er zo staat omdat de familie er is, zij het zonder hem, en dat er op een ander document staat dat hij in Kameroen is (CGVS p. 6). Het volgende citaat is veelzeggend; “Maar wat bewijst u meer met deze lijsten, die u van internet heeft, het is niets persoonlijk met u gelinkt? Ik wist niet dat ze bestonden, tot mijn vriendin zei hoe ze te zoeken, ik vond ze in december, daarom gaf ik ze als nieuw bewijs” Het feit dat u nooit eerder opzoeken gedaan heeft, terwijl u dit motief al inroept sinds uw eerste asielaanvraag in augustus 2015 (zie administratief dossier) spreekt boekdelen. U stelt bovendien eerst geen enkel persoonlijk document van uw vader te hebben (CGVS p. 5), terwijl u vlak erna, alweer tegenstrijdig, stelt over een arrestatiebevel tegen hem te beschikken, uit 2012 (zie administratief dossier, CGVS p. 6). Ook hier kan het CGVS verwijzen naar het gehoorverslag (CGVS pp. 6-8). “Maar daarbuiten, geen nieuwe info over uw vader? Nog een, niet van internet, een arrestatiebevel Van wanneer is dat? (kijkt) 2012 Dus waarom heeft u dat pas nu in 2018? Dit doc eigenlijk werd aan mijn neef gegeven, die werd gezegd aan mijn vader te geven, hij ging naar gikongoro en vond ons daar niet in 2012 waren we al in zambia, toen mijn zus contact, met hem had, daarna, dus, dus hij zei het ons, mijn zus, dat dat er was, dat is de tijd dat we wisten Wanneer was dat dat u het wist dan? 2014 denk ik Dat was dus voor u een interview had bij de CGVS? Ja toen ik er over hoorde? ik weet het niet goed Maar u zei daar niets over in uw eerste procedure Nee Wanneer kreeg u het fysiek in handen dan nu? Toont 31/01/2018 DHL envelop receipt M., uw neef, stuurde het? Ja Hij is in Kigali? Ja, daar Waarom zochten ze uw vader dan in 2012? Het enige dat ik kan zeggen, na

de clearance van de charges, lijst opnieuw erop, mensen zaten achter hem, opnieuw naar de politie, de politie, hebben het uitgeschreven Wie zit dan achter hem? De overheid, zij hebben het geschreven, er waren bribes (smeergeld), in 2012 Welke bribes? Geld denk ik, mijn neef zei er niets over, hij kon er niet over praten, want gaat niet over telefoon, gevaarlijk Wie gaf hij dan bribes? De politie een man Wanneer? Ik weet het niet exact, de datum, dat dat gedaan was, enkel ik weet dat mandat d'arret van 2012 en later wisten we het. Maar wist u dit in uw eerste procedure ja of nee? Nee Want u zei net dat u het wist van 2014 dat is vier jaar geleden? Ik hoor u niet goed ? U bedoelt specifiek in deze vraag? Ja, ik wil horen wat u zegt er is 4 jaar verschil, 2014 wist uw zus het, nu is het 2018? Ja via mijn zus, hij praatte met haar, een mandat d arret, hij zei het aan mijn zus, niet aan mij Uw zus zei het u niet? Nee Uw zus in België? Ja U vroeg het haar ook niet? V Ik vroeg haar niet want ik wist er niets over, ik kan toch niet vragen naar een doc dat ik niet ken? Nochtans baseert u uw aanvraag daarop? Zwijgt" De vaagheid van de verklaringen staat op zich. Maar ook hier gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo stelt u eerst als sinds 2014, dus voor uw eerste asielaanvraag, op de hoogte te zijn van het arrestatiebevel tegen uw vader, dat dateert van 2012 en aan uw neef in Kigali gegeven wordt, die uw zus in België inlicht. Dit terwijl u verder stelt, wanneer u gevraagd wordt waarom u het hier dan niet over heeft in uw eerste procedure, door u verandert naar stellen dat uw zus het wist, maar u niet omdat u haar niet kan vragen naar een document waarvan u het bestaan niet afweet. Ook over deze ontwijkende houding heeft de RvV zich al uitgesproken (punt 3.8) ; Dat haar zus hierover niet wenste te spreken kan dit niet verklaren en roept eerder vragen op over de redenen van deze zus om naar België te komen. Het is gelet op het voorgaande immers geheel niet aannemelijk dat haar zus haar niet zou inlichten over elementen die dienstig konden zijn voor haar asielaanvraag. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoekster, als volwassen vrouw, dit zomaar zou accepteren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4).

Wanneer het CGVS peilt naar het feit of u documenten van Rwanda, met uw naam op, heeft, in de context van het arrestatiebevel, stelt u er te hebben van Zambia (CGVS p. 8). Verder op pas heeft u het over "een lijst van de Rwandese Inlichtingendiensten" (zie administratief dossier, CGVS p. 9), wanneer u er letterlijk naar gevraagd wordt. Hierover, stelt het CGVS dat dit document geen enkele hoofding heeft, noch titel, noch duidelijke stempel, noch een agentschap vermeldt, noch ondertekend is. De bewijswaarde is dus extreem laag te noemen. Uw enige verklaring hiervoor is dat een Inlichtingendienst dat allemaal "niet doet" en het in "hidden chambers" is (CGVS p.11) . U linkt dit document aan ene L., die een studentenvoorzitter is in Lusaka, Zambia, voor vluchtelingen, u zit in zijn groep en jullie discussiëren over verandering in Rwanda (CGVS pp. 9-11). Lionel wordt echter overtuigd door de Rwandese ambassade en keert terug naar Rwanda, waar hij in de problemen komt en een brief met daarbij zijn documenten schrijft in februari '16, die u toevoegt aan uw asielaanvraag (zie administratief dossier). J. d. D., een vriend van u in Zambia, die tevens op de ongetitelde lijst staat, raakt op de hoogte van de situatie en stuurt u uiteindelijk alles door, ontvangen op 31 januari 2018 vanuit Zambia, via DHL (CGVS p. 10, administratief dossier). Echter wanneer u bevraagd wordt over uw activiteiten, stelt u dat u niet in een organisatie zat en enkel praat over de situatie, dat u geen lid bent van een oppositie partij. U staat slechts op die lijst omdat Rwanda nu een ambassade in Lusaka heeft (CGVS pp. 10-11). U stelt dat u nooit eerder gezegd heeft dat u tegen de Rwandese overheid bent omdat het u nooit gevraagd is (CGVS p. 10), hiermee legt u ook niet uit waarom u dit document niet heeft in uw eerste aanvraag (CGVS p. 11) . Dit alles is dermate vaag te noemen dat het niets aantoonst en enkel benadrukt hoe gesolliciteerd deze documenten wel zijn. Bovendien zijn getuigenissen van derden – L. - geen doorslaggevend element voor uw dossier, des te meer gezien hij u niet persoonlijk benoemt. U dient tevens een artikel over "deportees" vanuit Zambia naar Rwanda in (zie administratief dossier), maar daarmee verwijst u ook niet naar zichzelf. Daar waar u – algemeen- stelt dat de Rwandese overheid in Zambia altijd Rwandezen wilt overtuigen terug te keren (CGVS p. 6), heeft u het ook over een algemene situatie en niet over uw eigen familie.

Ook over uw beweerde homoseksualiteit heeft de RvV zich uitgesproken, ondermeer in het volgende citaat (punt 3.10) ; " In dit kader blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing vooreerst genoegzaam dat verzoekster wanneer het over de ontdekking van haar eigen geaardheid ging niet verder geraakte dan het geven van geconstrueerde verklaringen waaruit een hoge mate van opzoekingswerk blijkt, eerder dan dat zij verklaringen aflegde over iets wat zij zelf zou hebben meegemaakt of beleefd. Tevens blijkt hieruit dat zij de ontdekking van haar geaardheid op 12-jarige leeftijd omschreef op een opmerkelijke wijze en daarbij erg rationele en beschouwende bedenkingen gaf die niet aansluiten bij de leefwereld van een kind van 12 jaar dat (in zoverre zij zich op die leeftijd al kan realiseren) haar ontluikende geaardheid afwijkt van de heersende norm in haar omgeving. Verder bleek verzoekster niet op overtuigende wijze te kunnen antwoorden wanneer zij ondervraagd werd over haar gevoelens bij de vaststelling dat zij zich aangetrokken voelde tot vrouwen en strookten haar verklaringen

daarbij niet met de te verwachten impact die het besef dat de maatschappij haar geaardheid nooit zou aanvaarden had op haar persoonlijke aanvaardingsproces.[...] Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt dat zij ook in haar verklaringen over haar beleving van haar geaardheid in België haar opmerkelijke loskoppeling van haar eigen persoon en de maatschappij waarin zij leeft verderzet, dat zij omtrent deze beleving intern tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat zij ook op dit vlak eigenlijk geen interesse vertoonde in haar eigen beweerde geaardheid en vooral blijk gaf van theoretische kennis, uit gesolliciteerde en opportunistische redenen. De motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd gehandhaafd.”

Over alles wat u indient aangaande homoseksualiteit in Zambia en in Rwanda kan het CGVS dus kort stellen dat deze algemene documenten niet op u van toepassing zijn, aangezien er geoordeeld is dat u niet lesbisch bent en u zo dus geen vervolging kan aantonen. Over de documenten waarop uw naam staat in verband met vermeende homoseksuele activiteiten, namelijk beiden uit 2014, een van de universiteit in Zambia en één van de politie in Zambia (zie administratief dossier), merkt het CGVS op dat het om kopieën gaat die niets nieuws aantonen, maar u waarmee zich louter wilt baseren op uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen (CGVS pp. 8-9). Bovendien dient u deze documenten niet eerder in (CGVS p. 9), zonder dat u daar een goede verklaring voor heeft. U stelt immers zelf, een jaar later, in 2015, nog examenresultaten van uw universiteit door gekregen te hebben omdat u aan de Universiteit Gent wilde studeren (CGVS p.9). Er op gewezen dat het vreemd is dat een universiteit die u buitenzet en u aanspoort zich aan te geven bij de politie, in 2014, u een jaar later uw examenresultaten aflevert, stelt u slechts dat ze moeten voldoen aan de internationale normen. Wat vreemd is, aangezien ze u, voor homoseksualiteit uit de universiteit zetten, toch moeilijk verenigbaar met de normen van Westerse universiteiten, zoals de Universiteit Gent, voor de welke ze u de examenresultaten overmaken. Dit alles toont een hoge mate van gesolliciteerdheid van de documenten aan. Des te meer gezien u zelf een “dissertation” voor “Master of Law” van ene J. C. (11.2013, zie administratief dossier) indient, waarin geconcludeerd wordt dat homoseksualiteit geen “preference” maar “orientation” is. Dus er wordt letterlijk gesteld dat het geen keuze is, maar eerder valt onder zelfde onveranderlijke “stereotypes” als daar zijn ras en stam. Deze paper is van The University of Zambia, dezelfde universiteit die u volgens het document dat u indient, in 2014 uit school zet voor uw homoseksualiteit (zie administratief dossier). Het feit dat iemand de ruimte krijgt om dergelijke masterproef te schrijven en uit deze proef zelfs blijkt dat hij beleidsmakers contacteert zet het beleid van de universiteit toch in een volledig ander daglicht.

Over uw beweerd engagement voor de RNC (Rwandan National Congres) in Brussel, België kan het CGVS stellen dat het om een erg beperkt engagement gaat, u sluit zich op 3 februari 2018 aan en u gaat die dag naar één meeting en u bent een gewoon lid dat éénmalig 50 euro betaalt (CGVS pp. 11-12). Dit is al tegenstrijdig te noemen met uw eigen geschreven verklaring “Written Declaration Plural Application” (zie administratief dossier) waar u stelt in punt 2.3 dat u in het laatste kwartaal van 2017 actief wordt. Hier op gewezen stelt u enkel dat u dan al met vrienden van de partij praat en naar de radiozender van de RNC luistert (CGVS p. 13); Maar u kwam naar België in 2015? Ja, augustus 2015. De situatie was toen hetzelfde voor u eigenlijk, dus waarom toen niet bij RNC. Ik wist niets over hen. Dus wanneer hoorde u het? Ergens vorig jaar, ik luisterde naar hun radio programma’s en discussies online, en ik heb vrienden in de partij, we praten, en ja, ik wilde de weg die ze hebben volgen.” Dus in 2017 bent u geen lid. Nochtans stelt u zelf in uw geschreven verklaring in punt 2.5 dat er een maandelijkse meeting is en u daar kan stemmen, dat u ook maandelijks geld overschrijft en dat u leden rekruteert en dat u kan opkomen voor een rol in het executive committee. Hier uit lijkt toch een actievere rol dan wat u verklaart in gehoor. Ook dit is allemaal weer tegenstrijdig te noemen.

De twee programma's van de RNC (zie administratief dossier) die u indient, één in het Kinyarwanda, deze krijgt u ter plaatse in de meeting, en één in het Engels, deze print u van internet (CGVS p.13) tonen geenszins een vrees op vervolging aan of een echte affiliatie met de RNC. U stelt dan eigenlijk ook zelf bijna letterlijk niet zichtbaar te zijn als lid van de RNC (CGVS p. 15); “Bent u op enige manier zichtbaar als lid? Ik wil dat zijn, ik moet nog veel leren, maar ik wilde het in de nabije toekomst. Dus nu niet? Het kan nu ook zijn, maar ik zit hier in het centrum het is moeilijk, maar als ik buitenga hier, ja dan wil ik het wel.” U stelt vervolging te vrezen hieromtrent, enkel en alleen omdat u nu in hun systeem staat en “ze “ u nu gaan vinden, u kan de “fout” om terug te gaan [naar Rwanda] dus niet maken, het maakt niet uit of u één dag lid bent of langer (CGVS p. 13). U kan echter niet uitleggen hoe de Rwandese autoriteiten dan toegang hebben tot het systeem van de RNC (CGVS p. 14). Hoewel u dus vervolgingen van RNC-leden en verwanten – in Rwanda – aanhaalt (zie administratief dossier, CGVS pp. 13-14) kan

u geen enkele link maken met enige persoonlijke vrees op vervolging en blijkt duidelijk dat u enkel om opportunistische redenen zich aansluit bij de RNC. Namelijk nadat de RvV uw weigeringsbeslissing heeft bevestigd in december 2017 én nadat uw procedure tot regularisatie (9bis) afgewezen wordt op 25 januari 2018 (zie administratief dossier), sluit u zich pas aan (CGVS p. 12), u weet dat dit niet lang na het definitief afwijzen van uw asielaanvraag is. Net op het moment wanneer er voor u een risico is op terugkeer naar Rwanda sluit u zich dus aan bij de partij die u zelf omschrijft als de partij die het meest gehaat wordt door het regime in Rwanda (CGVS p. 15). Dit terwijl u op dat moment al bijna drie jaar in België verblijft. U kan dan ook niet uitleggen waarom u zich niet eerder aangesloten heeft, behalve "genoeg is genoeg" en dat u gelezen heeft dat uw vader nog gezocht wordt (zie documenten administratief dossier, CGVS p. 15). U kan niet uitleggen waarom u specifiek voor de RNC kiest en niet voor een andere oppositiepartij, behalve dat de RNC "als thuis" voelt, dit terwijl u maar naar één meeting geweest bent (CGVS p. 15). U ontkent dan wel dat het over opportunisme gaat en u verwijst naar uw situatie in België (zie tevens documenten in administratief dossier), waarbij u stelt zichzelf te ondersteunen, wat natuurlijk niets te maken heeft met internationale bescherming en opportunisme in uw asielmotieven niet weerlegt (CGVS pp. 15-16). Ook alle andere artikels die u indient over de algemene situatie in Rwanda en de oppositie in het buitenland dragen niets bij voor uw persoonlijke vrees.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Hierover oordeelde DVZ het volgende; " Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond : De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis dat op 25/01/2018 geweigerd werd door de DVZ" (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op

het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Appreciatiefout en schending van :

- het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;

- het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens; de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

- van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;”.

Verzoekster licht voor het eerst toe waarom de commissaris-generaal geen volledig onderzoek heeft gevoerd, na een algemene toelichting over de bepalingen die zij geschonden acht, en een samenvatting van de bestreden beslissing. Daarna gaat zij in op het asielrelaas en concludeert waarom zij de bestreden beslissing niet begrijpt. Tot slot zet verzoekster uiteen waarom zij een nood heeft internationale bescherming.

Wat het onvolledige onderzoek betreft, stelt verzoekster dat zij documenten heeft afgegeven op 9 maart 2018 en op 20 februari 2018 (verzoekschrift, stukken 4 en 5) en dat met deze documenten geen rekening werd gehouden.

De commissaris-generaal heeft enkel gesproken over een kopie van de identiteitskaart van haar moeder. De bestreden beslissing motiveert dat omdat verzoekster hierop heeft geschreven dat haar moeder de echtgenote is van de heer M., er wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een beter leesbare kopie, waarop niets werd geschreven, zodat de namen van haar vader en moeder beter leesbaar zijn (verzoekschrift, stuk 3).

De commissaris-generaal heeft geen rekening gehouden met de akte van bekendheid voor haar zus, mevrouw M.M.M. Zij is ook de dochter van verzoeksters moeder en vader. Haar zus is een erkend vluchteling en kon daarom niet naar Rwanda gaan om een geboorteakte te verkrijgen. Zij legt ook het verzoekschrift voor tot afgifte van de akte van bekendheid. De akte van bekendheid van mevrouw M.M.M. werd gehomologeerd als geboorteakte en zij kon dan huwen met de heer E.P. Dit blijkt uit de stukken 6 tot 9 van het verzoekschrift.

Verzoekster legt ook een akte van bekendheid neer voor zichzelf, dat zij de dochter is van de heer C.M. en mevrouw G.N. (verzoekschrift, stuk 10).

Verder wijst zij op de verklaringen van haar zus (verzoekschrift, stuk 11). Indien er geen geloof wordt gehecht aan de verhouding tussen verzoekster en haar vader, dan had een DNA-onderzoek uitsluitend kunnen brengen. De commissaris-generaal heeft echter nagelaten om dit te onderzoeken. Er is ook de getuigenis van de heer J.N. (verzoekschrift, stuk 12), een vriend van de heer C.M., die verklaart dat verzoekster de dochter is van de heer C.M. en mevrouw G.N. Hij heeft over de heer C.M. gesproken in zijn eigen asielaanvraag, maar dit werd niet verder onderzocht door de commissaris-generaal.

Verzoekster is van mening dat al deze stukken de verhouding tussen verzoekster en de heer C.M. bewijzen. De bestreden beslissing is slechts overgegaan tot een beoordeling van de identiteitskaart van verzoeksters moeder en negeert die belangrijke stukken.

Verzoekster gaat op algemene wijze in op de bewijslast, op rechtspraak van het EHRM en volhardt in haar argument dat deze documenten niet werden onderzocht.

Verzoekster licht nog haar asielrelaas toe als volgt:

“Relaas van de verzoekster

A° De vader, Meneer C.M. en de familie van de verzoekster

De verzoekster heeft geen contacten meer met zijn vader. Daarom kan ze geen specifieke documenten over het link tussen haar en hem krijgen.

De verzoekster had contacten met haar vader tot de oorlog van 1994. Daarna in 2002, is ze met haar familie (zonder de vader) naar Zambia gevlogen. Sinds 1994, heeft ze geen nieuws meer van haar vader. Het is dus logisch dat de verzoekster geen precieze en individuele documenten over haar vader heeft.

De verzoekster was 15 jaar toen ze van Rwanda weggevlogen. Ze heeft geen goeie herinneringen, enkel maar dat ze zich moesten verstoppen omdat ze problemen wegens haar vader Meneer C. M. hadden. Meneer C. M. was een belangrijk lid van een oppositie partij in Rwanda.

De verzoekster wist niet echt waarom haar familie zo gezocht was. Haar vader had niets over zijn leven en problemen verteld. Het is dikwijls zo, de kinderen zijn niet op de hoogte van wat de ouders doen en welke problemen de ouders kunnen hebben.

Het is heel lang geleden dat de verzoekster geen nieuws meer van haar vader heeft. Het is dus normaal dat ze niet weet waar hij precies is en wat hij allemaal heeft gedaan sinds meer dan twintig jaar. Haar vader is ook door Interpol gezocht. Hij moet zich ergens verstoppen. Zo, als de verzoekster geen contacten meer met haar vader sinds 1994 heeft, hoe zou de verzoekster nu kunnen weten waar haar vader is.

De familie van de verzoekster heeft Rwanda in 2002 verlaten voor dat Meneer C. M. vrijgelaten was. Toen de familie Rwanda verliet, had die familie problemen maar ze wisten totaal niet dat Meneer C. M. een paar maanden later vrijgelaten zou zijn.

De verzoekster is met haar familie van Rwanda naar Zambia gevlucht. Voor haar eerste asielaanvraag in België, had ze meer aan haar problemen in Zambia gedacht en niet zo veel aan haar vader en haar problemen in Rwanda gedacht. Daarom heeft ze niet gedacht dat ze al die documenten moesten geven om de vluchtelingstatus te krijgen. Ze heeft al die documenten later gegeven want ze heeft meer aan alle haar problemen (zoals in Zambia dan in Rwanda) gedacht.

Over de documenten dat de verzoekster aan het CGVS over haar vader had gegeven, ontkent het CGVS niet dat Meneer C. M. problemen met Interpol en met de internationale justitie heeft. Ze ontkennen niet dat Meneer C. M. gezocht is. Ze ontkennen vooral het feit dat de verzoekster, die haar dochter is, geen concrete en individuele document en over haar vader en haar relaas heeft.

B° Engagement in het RNC

De verzoekster heeft niet zo veel details over haar engagement in het RNC gegeven. Ze is in het gesloten Centra voor Illegalen in Brugge sinds 12 februari 2018. Daardoor kan ze niet echt deel uitmaken van de activiteiten van het RNC.

De verzoekster is een officieel lid van het RNC op 3 februari 2018 geworden. En op 12 februari 2018, werd ze opgepakt en in het Centra voor Illegalen van Brugge gesloten. Ze heeft niet veel tijd gehad om haar engagement aan te tonen. Maar de verzoekster zal haar engagement aantonen als ze vrijgelaten zou zijn en ze wil echt een zichtbaar lid van het RNC worden. Ze wil echt haar engagement tonen omdat die partij met haar waarden overeenkomt.

De verzoekster is officieel lid van het RNC op 3 februari 2018 geworden maar dat betekent niet dat ze voor deze datum aan geen activiteiten van de partij heeft meegedaan.

De verzoekster neemt deel aan activiteiten van het RNC sinds 3 maanden. Dat waren geen officiële activiteiten maar ze wou eerst zien of de ideeën en de activiteiten van de partij met haar mening overeen gingen. Na drie maanden, heeft ze beslist haar engagement officieel te maken.

De verzoekster heeft na een momentje bezinning het RNC gekozen. Ze heeft eerst alle inlichtingen over de andere Rwandese oppositie partijen genomen en daarna heeft ze het RNC gekozen want die partij haar best lag.

Voor dat ze officieel lid van het RNC was, heeft ze veel contacten met Mevrouw M. R. M. gehad. Die vrouw houdt zich bezig met de "vrouwenzaken" in het comité van Charleroi. Ze heeft een officiële post in het RNC. De verzoekster heeft met Mevrouw M. via een gezamenlijke vriendin, Mevrouw J. M., kennis gemaakt.

De verzoekster heeft een attest van 10 maart 2018 van Meneer A. R. gekregen, die de voorzitter van het Comité van coördinatie van het sectie RNC België is (stuk 13). Meneer R. erkent dat de verzoekster een officieel lid van het RNC is.

Het is bekend dat de leden van het RNC overal in de wereld veel problemen met de regering van KAGAMÉ hebben, zelfs als ze niet echt zichtbare posten in het RNC hebben.

Het is bekend dat de leden van het RNC als terroristen door de regering van Kagamé zijn beschouwd. De verwerende partij weet goed dat de inlichtingendiensten van de regering van Kagamé overal in de wereld aanwezig zijn en dat ze de leden van het RNC spioneren. Ze hebben al leden van het RNC in het buitenland vermoord : Gelijk Patrick KAREGEYA die in Zuid Afrika was, of het feit dat Rwandese spionnen van het RNC naar Engeland werden doorgestuurd (zien artikel van Jambo News du 26 mai

2011 «Rwanda : Le torchon brûle entre Londres et Kigali», disponible sur <http://www.jambonews.net/actualités/20110526-rwanda-le-torchon-brule-entre-londres-et-kigali/>).

Een rapport van het Ministerie van de buitenlandse zaken van Nederland toont aan dat leden van het RNC van gevolgen lijden. « Mihigo, a survivor of the genocide who contributed to the government's reconciliation programmes as a singer, was arrested in April 2014 and imprisoned. A journalist and a former soldier were also arrested. All three were accused of links with the Rwanda National Congress (RNC) and the FDLR. According to the BBC, the singer had close ties with the RPF. Earlier in 2014, a song of his had been banned by the authorities, apparently for touching on sensitive issues about the genocide. The East African, Rwandans still in shock over Kizito Mihigo's arrest and the charges, 18 April 2014. In February 2015, singer Kizito Mihigo was sentenced to 10 years' imprisonment for the formation of a criminal organisation, conspiracy to murder, and conspiracy against the government. His co accused Cassien Ntamuhanga, a journalist at Amazing Grace radio, was sentenced to 25 years, and Jean-Paul Dukuzumuremyi, a demobilized soldier, to 30 years. Human Rights Watch, World Report 2016 - Rwanda, 27 January 2016 » (p. 8, voetnoot pagina 35, stuk 14).

Van het rapport « The Amnesty International Report 2017/2018 -Rwanda » van 22 februari 2018 (stuk 15), blijkt het dat gewone leden van het RNC problemen kunnen hebben, zelfs als ze geen officiële of heel belangrijke rol in het RNC hebben. De verzoekster zou daardoor problemen kunnen hebben.

3) Conclusies

De verzoekster kan niet goed de beslissing van het CGVS begrijpen. Het CGVS heeft niet al de documenten gebruikt die beschikbaar waren om de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekster te analyseren. De verzoekster begrijpt niet waarom het CGVS zich niet naar die documenten verwijst en daardoor is zijn beslissing niet grondig en genoeg gemotiveerd.

De verzoekster zegt ook: toen ze haar eerste asielaanvraag ingediend had, heeft ze meer aan de problemen in Zambia gedacht en niet zo veel aan haar vader en haar problemen in Rwanda. Daarom, heeft ze nu pas de documenten over haar vader gegeven. Ze heeft alles nu gegeven en verteld. Om die tweede asielaanvraag in te dienen, heeft ze gedacht dat ze alles aan het CGVS moest uitleggen.

De verzoekster heeft ook niet tijdens haar verhooring voor het CGVS verteld dat ze erkent dat ze in Rwanda nooit problemen met haar homoseksualiteit had gehad omdat ze op 15 jaar naar Zambia gevlogen is. Ze beseft echt dat ze homoseksueel was toen ze in Zambia was. Als u jonge bent, is het moeilijk om echt te beseffen dat u homoseksueel bent of niet. Ze wil juist uitleggen, zelfs als in Rwanda de homoseksualiteit niet bestraft is, dat er veel problemen in de maatschappij zijn. De Rwandese maatschappij is een zeer religieuze maatschappij. En zelfs als ze geen problemen met de gevangenis of de politie heeft, gaat ze door de maatschappij gediscrimineerd worden. De homoseksualiteit is in het algemeen nog niet aanvaard. Homoseksualiteit is niet goed gezien. Homoseksualiteit is niet zo goed door de Rwandese maatschappij aanvaard. Er zijn verschillende rapporten die bevestigen dat de homoseksualiteit in Rwanda niet strafbaar is maar dat er toch discriminaties en problemen zijn. Ze bevestigen dat het niet goed door de maatschappij aanvaard is (stukken 16,17 en 18).

De homoseksualiteit is dus niet het centrale punt van de verzoekster om een bescherming te verkrijgen maar de homoseksualiteit is met andere motieven van vervolgingen inbegrepen.

De drie motieven waarvoor de verzoekster een bescherming vraagt zijn: ze is de dochter van Meneer C. M., een genocidaire, ze is homoseksueel en ze is lid van het RNC. Er zijn dus gecumuleerde motieven van vervolgingen. De algemene toestand zou door Uw Raad moeten onderzocht zijn, en niet enkel maar punt per punt.

De algemene toestand van de verzoekster kan de verzoekster tot risico's van vervolgingen in Rwanda leiden."

Tot slot geeft verzoekster aan dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in ondergeschikte orde voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende documenten bij het verzoekschrift:

- een identiteitskaart van haar moeder (stuk 3)
- een ontvangstbewijs van het Commissariaat-generaal van 20 februari 2018 van bijkomende stukken (stuk 4)
- een ontvangstbewijs van het Commissariaat-generaal van 9 maart 2018 van getuigenissen (stuk 5)
- een akte van bekendheid van 31 januari 2007 van verzoeksters zus (stuk 6)
- een verzoekschrift van 2 maart 2007 van verzoeksters zus (stuk 7)
- een vonnis van 19 april 2007 van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne (stuk 8)
- een huwelijksakte van verzoeksters zus en de heer E.P. (stuk 9)

- een akte van bekendheid van 1 juni 2016 van verzoekster (stuk 10)
- een getuigenis van 8 maart 2018 van verzoeksters zus (stuk 11)
- een getuigenis van 8 maart 2018 van een vriend van verzoeksters vader (stuk 12)
- een attest van RNC van 10 maart 2018 (stuk 13)
- een uittreksel uit een rapport "Country Report on Human Rights and Justice in Rwanda" van 18 augustus 2016 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 14)
- een uittreksel uit een rapport "World report 2018 - Rwanda" van 18 januari 2018 van HRW (stuk 15)
- een document "Rwanda : informations sur la situation des minorités sexuelles et le traitement réservé à ce groupe par la société et les autorités; lois, protection offert par l'État et services de soutien (2011-août 2013" van 9 september 2013 van Canada Immigration and Refugee Board of Canada (stuk 16)
- een uittreksel uit een rapport "2015 Country Reports on Human Rights Practices - Rwanda" van 13 april 2016 van US Department of State (stuk 17)
- een document "Freedom is the World 2017 - Rwanda" van 12 juli 2017 van Freedom House (stuk 18).

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Wat de bij de commissaris-generaal aangevoerde nieuwe gegevens betreft, merkt de bestreden beslissing terecht op dat vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekster zich opnieuw steunt op de band met de heer C.M. Dit is geenszins een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, aangezien de Raad in het kader van de eerste asielprocedure heeft besloten dat de ernst van deze problemen op fundamentele wijze wordt ondergraven door verzoeksters voorgelegde

paspoort. De Raad merkt trouwens op dat verzoeksters zus M.M.M. niet werd erkend als vluchteling, nu in het beroep tegen haar asielbeslissing van 27 februari 2006 de afstand van geding werd vastgesteld (RvV 10 juni 2011, nr. X). Bovendien wees de Raad ook op verzoeksters verregaande onwetendheid en desinteresse omtrent de context waarin haar familie ingevolge de problemen van de heer C.M. diende te vluchten. De documenten die verzoekster thans in het kader van de tweede asielaanvraag bijbrengt, werpen geen ander licht op de beoordeling zoals deze werd gemaakt in de eerste asielaanvraag. Verzoekster verwijst immers slechts naar identiteitsdocumenten die de familiale banden tussen haar, haar moeder, haar vader en haar zus dienen aan te tonen. Dit is echter onvoldoende relevant, gelet op voormelde vaststellingen en de motivering in het arrest van de Raad dat de beoordeling gebeurde los van de vraag naar eventuele onduidelijkheden over verzoeksters statuut en dat van haar familieleden in Zambia en het al dan niet geloofwaardige karakter van haar verklaarde verwantschapsband met de heer C.M. Verzoekster gaat overigens niet concreet in op de motieven van de bestreden beslissing dat zij onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop de documenten in het kader van de tweede asielaanvraag werden verkregen. De Raad herneemt deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier:

“U blijft onduidelijk en tegenstrijdig over de manier waarop u de documenten die u om uw tweede aanvraag te ondersteunen indient verkrijgt. Ook over de reden waarom u die nu pas indient en niet eerder, hierover stelt vaagweg dat u “sommige” niet heeft eerder en ze dus pas “later” heeft (CGVS p. 3). Er wordt op 7 maart 2018, na het gehoor door het CGVS, door uw raadsman, Mr. Karemera, een attest, een identiteitskaart en een geboorteakte van F. B. overgemaakt, die verklaart de jongere broer te zijn van M. C. Er kan worden opgemerkt dat uit het uittreksel uit het arrest van de RvV blijkt dat u dermate onwetend en ongeïnteresseerd bent omtrent de context waarin uw familie ingevolge van de problemen van C. M. diende te vluchten, dat -los van de geloofwaardigheid van de beweerde verwantschapsband met C. M. - geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ingevolge uw band met C. enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. De kopies van hogervermelde documenten van F. B., die beweert een jongere broer te zijn van C. M., doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de RvV. U dient verder een kopie van de “carte d’identité” van uw moeder in (zie administratief dossier). Het CGVS merkt vooreerst op dat het om een moeilijk leesbare kopie gaat en dat u de kans krijgt een betere op te sturen, u stuurt een nieuwe kopie (zie administratief dossier), met uw eigen notities bij, u schrijft er zelf bij “conjoint : M.”. Deze is bezwaarlijk goed leesbaar te noemen vooreerst en ten tweede is de bewijswaarde van dit document erg laag te noemen, vooral in combinatie met uw eigen gebrekkige kennis over de figuur van C. M. De documenten aangaande uw vader blijken – op één uitzondering na – dan ook allemaal op internet gevonden te zijn (CGVS p. 3) via uw vriendin Yvette die in Zambia is. De RvV heeft u er in haar arrest attent op gemaakt dat u met een simpele zoekopdracht in google informatie over M. C. kan vinden (punt 3.9), u wordt daar ook op gewezen, maar u stelt via google deze documenten niet gevonden te hebben, enkel een boek (CGVS p. 3). Echter u stelt in eerste instantie dat Yvette u al naar de documenten leidt in augustus 2017 en “midden 2017”, maar daarna stelt u meteen dat u ze nog niet had bij uw zitting op de RvV (CGVS pp. 3-4), terwijl de zitting op 17 oktober 2017 was (zie administratief dossier), u stelt dat u de documenten aangaande uw vader gevonden heeft in december en dan alles geprint heeft, toch toevallig gezien uw arrest in december geveeld is. Dit alles is alweer zo tegenstrijdig en vaag te noemen dat het verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Echter er zijn verdere eigenaardigheden aan verbonden. Zo stelt u in uw eerste procedure dat uw gezin vlucht uit Rwanda in 2002 omdat uw vader C. gezocht wordt (zie administratief dossier), maar blijkt in uw tweede aanvraag dat u zelf een document indient, “Summary of the Court Hearing”, uit 2002 volgens u, waarin uw vader vrijgesproken wordt (CGVS p. 4), net in het jaar dat jullie het land verlaten om deze reden. Erg opmerkelijk hierbij is dat u eerste het woord “unfortunately” gebruikt over de vrijspraak van uw eigen vader, hier op gewezen stelt u dat u “fortunately” bedoelt (CGVS p. 4). U weet bovendien niet van welke website u dit document gehaald heeft (CGVS p. 5). U dient verschillende artikels en lijsten, tevens van internet, in waarop staat dat uw vader later opnieuw gezocht wordt. U kan niet aangeven waarom C. dan vanaf 2008 (zie administratief dossier) terug gezocht wordt en in recente lijsten opduikt, u stelt gewoon de lijsten met namen gezien te hebben, een van 2008, een van 2015 en een van 2017 maar dat is het (CGVS p. 5). Alles wat u weet over C. komt dan ook niet van hem (CGVS p. 5), maar van het internet. U weet niet waar C. is sinds 1994 (CGVS p. 6), hoewel er op de documenten die u over hem indient staat dat hij in Zambia is, waar u ook resideert na 2002. Hierover stelt u vaagweg dat u denkt dat het er zo staat omdat de familie er is, zij het zonder hem, en dat er op een ander document staat dat hij in Kameroen is (CGVS p. 6). Het volgende citaat is veelzeggend; “Maar wat bewijst u meer met deze lijsten, die u van internet heeft, het is niets persoonlijk met u gelinkt? Ik wist niet dat ze bestonden, tot mijn vriendin zei hoe ze te zoeken, ik vond ze in december, daarom gaf ik ze als nieuw bewijs” Het feit dat u nooit eerder opzoekingen gedaan heeft, terwijl u dit motief al inroept sinds uw eerste asielaanvraag in augustus 2015 (zie administratief

dossier) spreekt boekdelen. U stelt bovendien eerst geen enkel persoonlijk document van uw vader te hebben (CGVS p. 5), terwijl u vlak erna, alweer tegenstrijdig, stelt over een arrestatiebevel tegen hem te beschikken, uit 2012 (zie administratief dossier, CGVS p. 6). Ook hier kan het CGVS verwijzen naar het gehoorverslag (CGVS pp. 6-8). "Maar daarbuiten, geen nieuwe info over uw vader? Nog een, niet van internet, een arrestatiebevel Van wanneer is dat? (kijkt) 2012 Dus waarom heeft u dat pas nu in 2018? Dit doc eigenlijk werd aan mijn neef gegeven, die werd gezegd aan mijn vader te geven, hij ging naar gikongoro en vond ons daar niet in 2012 waren we al in zambia, toen mijn zus contact, met hem had, daarna, dus, dus hij zei het ons, mijn zus, dat dat er was, dat is de tijd dat we wisten Wanneer was dat dat u het wist dan? 2014 denk ik Dat was dus voor u een interview had bij de CGVS? Ja toen ik er over hoorde? ik weet het niet goed Maar u zei daar niets over in uw eerste procedure Nee Wanneer kreeg u het fysiek in handen dan nu? Toont 31/01/2018 DHL envelop receipt M., uw neef, stuurde het? Ja Hij is in Kigali? Ja, daar Waarom zochten ze uw vader dan in 2012? Het enige dat ik kan zeggen, na de clearance van de charges, lijst opnieuw erop, mensen zaten achter hem, opnieuw naar de politie, de politie, hebben het uitgeschreven Wie zit dan achter hem? De overheid, zij hebben het geschreven, er waren bribes (smeergeld), in 2012 Welke bribes? Geld denk ik, mijn neef zei er niets over, hij kon er niet over praten, want gaat niet over telefoon, gevaarlijk Wie gaf hij dan bribes? De politie een man Wanneer? Ik weet het niet exact, de datum, dat dat gedaan was, enkel ik weet dat mandat d'arret van 2012 en later wisten we het. Maar wist u dit in uw eerste procedure ja of nee? Nee Want u zei net dat u het wist van 2014 dat is vier jaar geleden? Ik hoor u niet goed ? U bedoelt specifiek in deze vraag? Ja, ik wil horen wat u zegt er is 4 jaar verschil, 2014 wist uw zus het, nu is het 2018? Ja via mijn zus, hij praatte met haar, een mandat d'arret, hij zei het aan mijn zus, niet aan mij Uw zus zei het u niet? Nee Uw zus in België? Ja U vroeg het haar ook niet? V Ik vroeg haar niet want ik wist er niets over, ik kan toch niet vragen naar een doc dat ik niet ken? Nochtans baseert u uw aanvraag daarop? Zwijgt" De vaagheid van de verklaringen staat op zich. Maar ook hier gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo stelt u eerst als sinds 2014, dus voor uw eerste asielaanvraag, op de hoogte te zijn van het arrestatiebevel tegen uw vader, dat dateert van 2012 en aan uw neef in Kigali gegeven wordt, die uw zus in België inlicht. Dit terwijl u verder stelt, wanneer u gevraagd wordt waarom u het hier dan niet over heeft in uw eerste procedure, door u verandert naar stellen dat uw zus het wist, maar u niet omdat u haar niet kan vragen naar een document waarvan u het bestaan niet afweet. Ook over deze ontwijkende houding heeft de RvV zich al uitgesproken (punt 3.8) ; Dat haar zus hierover niet wenste te spreken kan dit niet verklaren en roept eerder vragen op over de redenen van deze zus om naar België te komen. Het is gelet op het voorgaande immers geheel niet aannemelijk dat haar zus haar niet zou inlichten over elementen die dienstig konden zijn voor haar asielaanvraag. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoekster, als volwassen vrouw, dit zomaar zou accepteren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4).

Wanneer het CGVS peilt naar het feit of u documenten van Rwanda, met uw naam op, heeft, in de context van het arrestatiebevel, stelt u er te hebben van Zambia (CGVS p. 8). Verder op pas heeft u het over "een lijst van de Rwandese Inlichtingendiensten" (zie administratief dossier, CGVS p. 9), wanneer u er letterlijk naar gevraagd wordt. Hierover, stelt het CGVS dat dit document geen enkele hoofding heeft, noch titel, noch duidelijke stempel, noch een agentschap vermeldt, noch ondertekend is. De bewijswaarde is dus extreem laag te noemen. Uw enige verklaring hiervoor is dat een Inlichtingendienst dat allemaal "niet doet" en het in "hidden chambers" is (CGVS p.11) . U linkt dit document aan ene L., die een studentenvoorzitter is in Lusaka, Zambia, voor vluchtelingen, u zit in zijn groep en jullie discussiëren over verandering in Rwanda (CGVS pp. 9-11). L. wordt echter overtuigd door de Rwandese ambassade en keert terug naar Rwanda, waar hij in de problemen komt en een brief met daarbij zijn documenten schrijft in februari '16, die u toevoegt aan uw asielaanvraag (zie administratief dossier). J. d. D., een vriend van u in Zambia, die tevens op de ongetitelde lijst staat, raakt op de hoogte van de situatie en stuurt u uiteindelijk alles door, ontvangen op 31 januari 2018 vanuit Zambia, via DHL (CGVS p. 10, administratief dossier). Echter wanneer u bevraagd wordt over uw activiteiten, stelt u dat u niet in een organisatie zat en enkel praat over de situatie, dat u geen lid bent van een oppositie partij. U staat slechts op die lijst omdat Rwanda nu een ambassade in Lusaka heeft (CGVS pp. 10-11). U stelt dat u nooit eerder gezegd heeft dat u tegen de Rwandese overheid bent omdat het u nooit gevraagd is (CGVS p. 10), hiermee legt u ook niet uit waarom u dit document niet heeft in uw eerste aanvraag (CGVS p. 11) . Dit alles is dermate vaag te noemen dat het niets aantoonst en enkel benadrukt hoe gesolliciteerd deze documenten wel zijn. Bovendien zijn getuigenissen van derden – L. - geen doorslaggevend element voor uw dossier, des te meer gezien hij u niet persoonlijk benoemt. U dient tevens een artikel over "deportees" vanuit Zambia naar Rwanda in (zie administratief dossier), maar daarmee verwijst u ook niet naar zichzelf. Daar waar u – algemeen- stelt dat de Rwandese overheid in Zambia altijd Rwandenzen wilt overtuigen terug te keren (CGVS p. 6), heeft u het ook over een algemene situatie en niet over uw eigen familie."

Waar verzoekster opnieuw ingaat op de identiteitskaart van haar moeder en nog wijst op het ontvangstbewijs van 20 februari 2018 en 9 maart 2018, met de documenten zoals die bij het verzoekschrift werden gevoegd, is de Raad van mening dat deze documenten (verzoekschrift, stukken 3-12) onvoldoende relevant zijn, gelet op voormelde vaststellingen en in het bijzonder de motivering in het arrest van de Raad dat de beoordeling gebeurde los van de vraag naar eventuele onduidelijkheden over verzoeksters statuut en dat van haar familieleden in Zambia en het al dan niet geloofwaardige karakter van haar verklaarde verwantschapsband met de heer C.M., haar vader. Onder het kopje “A° De vader, Meneer C.M. en de familie van de verzoekster” volhardt verzoekster in haar initiële asielrelaas, zodat dit geenszins als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Ook wat de voorgehouden problemen omwille van lidmaatschap van RNC betreft, kan de bestreden beslissing worden bijgetreden dat het om (i) een erg beperkt engagement gaat, (ii) waarover verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, (iii) een volgens verzoeksters eigen verklaringen bijna onzichtbaar engagement gaat, (iv) waarbij zij geen enkele link kan leggen met haar persoonlijke problemen, (v) waardoor het engagement zuiver als opportunisme kan worden beschouwd.

Verzoekster voegt thans nog een “officieel” attest dat zij lid is van de partij, maar dit document betreft een louter verdere uitloop van het opportunistisch karakter van het lidmaatschap van het RNC. Waar het verzoekschrift nog een bericht overneemt van Jambo News van 26 mei 2011, dient te worden opgemerkt dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij een gelijkaardig profiel heeft als diegenen waarover wordt bericht (zanger Kizito Mihigo die zijn medewerking heeft verleend aan de overheid, journalist Cassien Ntamuhanga of Jean-Paul Dukuzumuremyi, een gewezen soldaat). Verzoekster slaagt er dan ook niet om een link te maken met haar situatie. Een algemene situatie zoals beschreven in een rapport van HRW van 27 januari 2016 of het rapport van Amnesty International van 22 februari 2018 en de uittreksels uit de rapporten die werden gevoegd in beroep (verzoekschrift, stukken 14-15), laten niet toe om te besluiten dat verzoeksters engagement een nieuw element is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster tot slot nog herhaalt dat zij homoseksueel zou zijn, bevestigt de Raad de pertinente motivering van de bestreden beslissing, die door verzoekster ongemoeid wordt gelaten:

“Ook over uw beweerde homoseksualiteit heeft de RvV zich uitgesproken, ondermeer in het volgende citaat (punt 3.10) ; ” In dit kader blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing vooreerst genoegzaam dat verzoekster wanneer het over de ontdekking van haar eigen geaardheid ging niet verder geraakte dan het geven van geconstrueerde verklaringen waaruit een hoge mate van opzoekingswerk blijkt, eerder dan dat zij verklaringen aflegde over iets wat zij zelf zou hebben meegemaakt of beleefd. Tevens blijkt hieruit dat zij de ontdekking van haar geaardheid op 12-jarige leeftijd omschreef op een opmerkelijke wijze en daarbij erg rationele en beschouwende bedenkingen gaf die niet aansluiten bij de leefwereld van een kind van 12 jaar dat (in zoverre zij zich op die leeftijd al kan realiseren) haar ontluikende geaardheid afwijkt van de heersende norm in haar omgeving. Verder bleek verzoekster niet op overtuigende wijze te kunnen antwoorden wanneer zij ondervraagd werd over haar gevoelens bij de vaststelling dat zij zich aangetrokken voelde tot vrouwen en strookten haar verklaringen daarbij niet met de te verwachten impact die het besef dat de maatschappij haar geaardheid nooit zou aanvaarden had op haar persoonlijke aanvaardingsproces.[...] Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt dat zij ook in haar verklaringen over haar beleving van haar geaardheid in België haar opmerkelijke loskoppeling van haar eigen persoon en de maatschappij waarin zij leeft verderzet, dat zij omtrent deze beleving intern tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat zij ook op dit vlak eigenlijk geen interesse vertoonde in haar eigen beweerde geaardheid en vooral blij gaf van theoretische kennis, uit gesolliciteerde en opportunistische redenen. De motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd gehandhaafd.”

Over alles wat u indient aangaande homoseksualiteit in Zambia en in Rwanda kan het CGVS dus kort stellen dat deze algemene documenten niet op u van toepassing zijn, aangezien er geoordeeld is dat u niet lesbisch bent en u zo dus geen vervolging kan aantonen. Over de documenten waarop uw naam staat in verband met vermeende homoseksuele activiteiten, namelijk beiden uit 2014, een van de universiteit in Zambia en één van de politie in Zambia (zie administratief dossier), merkt het CGVS op dat het om kopieën gaat die niets nieuws aantonen, maar u waarmee zich louter wilt baseren op uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen (CGVS pp. 8-9). Bovendien dient u deze documenten niet eerder in (CGVS p. 9), zonder dat u daar een goede verklaring voor heeft. U stelt immers zelf, een jaar

later, in 2015, nog examenresultaten van uw universiteit door gekregen te hebben omdat u aan de Universiteit Gent wilde studeren (CGVS p.9). Er op gewezen dat het vreemd is dat een universiteit die u buitenzet en u aanspoort zich aan te geven bij de politie, in 2014, u een jaar later uw examenresultaten aflevert, stelt u slechts dat ze moeten voldoen aan de internationale normen. Wat vreemd is, aangezien ze u, voor homoseksualiteit uit de universiteit zetten, toch moeilijk verenigbaar met de normen van Westerse universiteiten, zoals de Universiteit Gent, voor de welke ze u de examenresultaten overmaken. Dit alles toont een hoge mate van gesolliciteerdheid van de documenten aan. Des te meer gezien u zelf een "dissertation" voor "Master of Law" van ene J. C. (11.2013, zie administratief dossier) indient, waarin geconcludeerd wordt dat homoseksualiteit geen "preference" maar "orientation" is. Dus er wordt letterlijk gesteld dat het geen keuze is, maar eerder valt onder zelfde onveranderlijke "stereotypes" als daar zijn ras en stam. Deze paper is van The University of Zambia, dezelfde universiteit die u volgens het document dat u indient, in 2014 uit school zet voor uw homoseksualiteit (zie administratief dossier). Het feit dat iemand de ruimte krijgt om dergelijke masterproef te schrijven en uit deze proef zelfs blijkt dat hij beleidsmakers contacteert zet het beleid van de universiteit toch in een volledig ander daglicht."

Verzoekster merkt hierbij uiterst vaag op dat haar algemene toestand kan leiden tot risico's van vervolging in Rwanda. Waar zij dit zou trachten te onderbouwen met louter algemene informatie (verzoekschrift, stukken 16 tot 18), stelt de Raad opnieuw vast dat er geen specifieke elementen in het dossier aanwezig zijn die een ander licht werpen op de beoordeling van verzoeksters eerste asielaanvraag.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement (thans *mutatis mutantis* artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet).

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP